

:: SALUT PÚBLICA :: INTERESSOS POPULARS :: ARTS Y LLETRAS ::

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Ronda de l' Universitat, 96. BARCELONA

L' ULL DE POLL DE MOSSEN CLICA

HISTORIA CLÍNICA

REGULADA EN L' HOSPITAL DE LA TRANQUILITAT

Mossen Clica es un subjecte bastant trempat; viu de missas y enterros; està magre, pero no de dejunis ni cilicis, y te un color de fulla seca que l' hi escu bastant. Calsa sabatas de simolsa, adornadas ab sibellas de plata y llassets de galó negre.

Avans era pescatera.

Te avuy 48 anys; es solter, y no l' hi faltan quatre pessetas pera ferse dir unas absoltas, si avuy per demà s morís.

D' antecedents de familia sols consta que son pare havia anat coix de més amunt del genoll y que sa mare morí d' uns grans de color de pernil que l' hi sortiren al cap del nas y al bell mitj del front.

Habém dit que avans era pescatera: puig, segons ell afirma, lo *medium*, mossen Clica es esperitista, cosa bastant lletja en un capellá, l' hi ha dit moltes voltas que la seva ànima perteneixia a una dona que l' hi deyan la *Clica*, que venia xanguet a l' antiga pescatería del Born. D' aquí que, per honrar tan distingit *abolengo*, lo dia que cantá missa s fes mudar son melodiós nom de fonts, que era Hermenegildo, per lo de *Clica*, que avuy dia, ab orgull, ostenta.

Mossen Clica s feu de la pasta de que s fan tants y tants capellans; aixó es, d' escolans murrís que, no sols escuran, sino que encetan canadellas, menjan retalls d' hostia y sucen pa en la llantia del Sagrament.

Com la seva mare no creya ab la vacuna, mossen Clica passá tres bogadas de verola, debente precisament a n' aixó que are no sigui grabat. En son cos no hi ha alts ni baixos; es tot llis, com la cicatrís de una cremadura: ab tres edicions de verola, no l' hi quedá ni un milímetre de peül per llogar. Mes que verola, fou una manxiula general.

Aquestas erupcions infantils, una indigestió de turrans de coca, causada per son oncle Pipetas, que l' estimaba massa; una fractura del coll del *fémur*, resultat d' una cayguda de la figuera del rector, y un costipat de nassos, que sol venirli cada entrada d' istiu,—com se veu, l' organissació de mossen Clica es bastant extravaganta,—son las únicas malalties que fins ara fa poch habian perturbat lo benestar del reverent.

Lo trobàrem ajassat en un ganapé de boga, amohinat, anhelós y tan recargolat sobre sí mateix, que ls genolls l' hi tocavan a l' esquina. Feya llástima de veurel!

—Qué té, reverent; qué es lo que l' mortifica?

—Un ull de poll, respougúe, un ull de poll, que m ve d' una cayguda.

—De caball?

—No senyor: de nassos. Era l' dia del dejuni de l' endemà de la Candelera.

—Sí que amigos va tenir mala relliscada, si se l' hi va torse lo peu.

—Lo peu... S' equivoca... no tinch cap mal al peu.

—Donchs y l' ull de poll, ¿no l' te al peu?

—No senyor.

—¿Doncas ahont lo té?

—Busquiú... quan jo envio a buscar lo metje no es per dirli jo l' mal que tinch, sino perque ell m' ho digui a mí... Per aixó l' pago.

—Perdoni... mes com veyia las sabatas de simolsa, m pensaba que vosté, com molts altres mortals que pateixen d' ulls de poll, no n tingués algun als dits ó a la sola del peu.

—Ja veurá,—replicá tot inflat,—acabém las candongas. Lo que vosté vol es saber perque porto sabatas de simolsa y no de cuíro ni de patent... Doncas aixó no l' hi diré... ¡Hi ha metjes molt batkillers!

—Donchs jo coneix que hi ha capellans molt malmirrosos. Veú; ara ja sé lo de la sabatas de simolsa. Aquí veig las de badellet, ab aurellas, qu' están foradadas de la sola y qu' esplican suficientment lo motiu d' un reemplaç que era ben necessari, y aquí penjan aquets espolsadors grochs, que indican qu' ells y la materia de las sabatas que vosté porta son oriundos del mateix boraviu del panyo d' aquell manteu que ostenta sos plechs en aquella cadira.—Miri, mossen Clica, encara que jo tinch prudencia, cregui que a mí ningú m' enganya, y ara sé de cert que vosté mateix se fa los manteus y las sabatas y fins l' hi diré que los llassets y las sibellas, que deurian estar tal qual bé en las sabatas de cuíro, trasladats—trasladats, sí, perque vosté los ha tret de las vellas y los ha posat en las novas, de simolsa groga—produheixen un contraste tan poch estétich, que, a fe de Cruells, ja m fan tres ó quatre cosas y cap de bona.

Sentir eixas paraulas mossen Clica y posarse vert com un cohombre, fou tot una cosa. L' hi habia descobert un secret importantíssim de la seva vida y s coneixia que, si l' emoció no l' hi hagués entrebancat la llengua, me n hauria dit

quatre de frescas. Aixís fou que vingué un desmay, en lloch d' una escena violenta. Veyentlo en tals apuros, mústich, caygut lo cap, com una figa panxona, sens polsos, tret y rajant de suor com un tros de bacallá en remull, l' hi batzaco una gibrella d' aygua a la cara, l' hi fico l' nas dintre l' setrill del vinagre y, per més reaccionarlo, l' hi descarrego un parell de tabachs a cada orella.

Lo remey feu molt bon efecte: als dos minuts lo reverent habia tornat a la vida. Alashoras me dirigí una mirada tan evangélica, que m feu erissar los cabells, y ab veu que semblava un udol de llop, exclamá:

—¡Al ull de poll, metje, al ull de poll!

Tenia davant meu un problema clínich a primera vista molt fácil de resoldre: *donat un ull de poll, averiguar lo punt ahont radica*. Aquí vaig recordar que un dels metjes més sabís ha escrit: «¿qué importa lo coneixement de la malaltia, si se ignora l' assiento del mal?»

La qüestió era, donchs, d' anatomía, d' anatomía patológica. Era precis procedir per exclusió: aixís sabiam que, a pesar de lo que podian fer pensar las sabatas de simolsa, l' ull de poll no existia en los peus.

Però, ¿no hi ha ulls de poll en las mans? Los fusters, los manyans y tants y tants obrers ne tenen varios. Mes un capellá no maneja cosa forta... ¿d' ahont, donchs, l' hi vindria un ull en las mans?—Mossen Clica deya que l' hi habia vingut d' una cayguda.

Ja feya rato que tenia ficsa la vista en las mans del reverent, y, no obstant, no s' hi veyia res més que un sombreig bastant fórt, un color de castanya que tiraba a brut, en los extrems dels dits; tot indicava que l' malalt feya poch temps que habia pelat patatas. De aixó, llógicament se n deduhia que l' reverent, aixís com se feya ell mateix los manteus y las sabatas, se feya tambe la guisa. Conseqüencias de tot aixó eran: que mossen Clica tallava, cosia, pelava patatas, ventava l' foch, escumava l' olla, y tal volta, a ratos perduts, feya mitja.—No en va l' esperit l' hi habia dit qu' era de dona l' ànima que portava.—

Mes tot aixó no derramaba gens de llum sobre l' interessant problema clínich; no teniam mes que datos negatius per lo diagnóstich: no estant en mans ni peus, la qüestió del ull de poll seguía en peu.

Remangada la sotana y baixats los calsotets —mossen Clica no duya calsas, y aixó qu' eram al hivern—fins ahont permetia l' honestitat, nos entregaren a una exploració minuciosa, tocant,

palpant y fins escoltant lo pit y 'l ventre, y hauriam passat á l'esquena, á no venirli al reverent un tan fort atach de pessigollas, al tocarli sota l'aixela, que semblava un esperitat. En fi, tot fou inútil; ni la més petita durícia trobarem en la finíssima pell del cos del reverent.

Ja no 'ns faltava més que la clepsa per examinar; puig ni la llengua, ni 'ls llavis, ni las orellas, presentavan la més mínima callositat.

Pero al cap del reverent hi havia la cassoleta, es á dir, lo *solideo*.

—Vejám, tréguisel, si es servit.

—No senyor; aixó no 's destapa per ningú.

Un moment de pausa....

—Doncas ara ja sé ahont té l'ull de poll: á la corona.

—Ja 's crema; pero encara no ho ha endevinat: lo tinch sota la corona.

—¡Ah! ja; té un ull de poll al cervell.

—¡Eccolo qua! Prou l'hi ha costat de saberho: ha dat probas de ser un gran sabi... Miris, de vosté no 'n vull cap remey y busqui qui l'hi pagui la visita: lo que es aquesta, ja l'hi diré de missas.

Confessem francament la nostra ofuscació: ahont havia de tenir un ull de poll, sino al cervell, un home com mossen Clica, que fa vinticinch anys que diu missa y encara necessita tenir lo missal al devant, y que quan canta la antífona, en comptes de interpretar l'abreviatura de *aleluya*, encara crida *allá, allá?*

Pero... ¡quants reverents deuen patir del mateix mal!

Dr. CRUELLS

LA CANSÓ DEL DESGRACIAT

El que naix para ochavo...

Degui naixe en mala lluna,
degué esser en nit bruna
quan vingui en lo mon aqueix,
puig d'ensá que hi so, qu'encare
no 'm conech pare ni mare,
ni parents... ni á mi mateix.

Mentres visca en eixa terra
veig que re 'm sortirà bé:
cercant pau trobaré guerra;
cercant guerra pau tindrè.

Vaig posarme ab gran desfici
á volgué aprendre un ofici,
un ofici pe 'l treball;
traballava ab gran fatlera
y quan casi fadrí n'era
va aixatarme un dit un mail.

Per l'ofici que seguia,
sense dit ja no servia;
un empleo vaig buscar;
quan l'empleo disfrutava
l'amo meu d'allá 'hont estava
al poch temps ja va quebrar.

Mentres visca en eixa terra, etc.

¡Qué has de fer: entre mi 'm deya
y quan bé pensarne creya
estudiant carrera al ti,
veig que res no posschia,
que ni un quarto ne tenia,
ni un xavet, ni un marvedi.

Buscau tot, tornava á dirme,
jo per res vull aburrirme;
tot lo mon regiraré;
buscaré alguna persona
protectora, franca, bona...
prou vaig ferho, pero... ré!

Mentres visca en eixa terra, etc.

Algun cop ¡oh! m' esgarrija
lo pensar que jo en la rifa
m' hi he jugat algun ralet,
y quan premi teni 'm creya,
en las llistas may hi veyá
ni los mils del meu bitllet.

¡Oh, sort lletja! D' eixa feta
faré versos, seré poeta,
aniré en certámens bons;
prou vaig ferho y vaig anarhi
y en quatre anys, no vaig guanyarhi
sino dos ó tres mencions.

Mentres visca en eixa terra, etc.

Determino al fi casarme
y lo sí prou va donarme
una noya com un sol.
Qu' era rich ella 's pensava,
mes quan pobre ja 'm trobava
va tractarme de mussol.

¡Qué faig ara?... determino
fe un projecte, m' amohino,
penso aprés una invenció;

quan la tinch ben acabada,
un dels tals que l'admirada
me la explota y perdo alló.

Mentres visca en eixa terra, etc.

M' hi posat en fe' una crítica,
m' hi ficat en la política,
hi probat fe' un negociet;
fins los dich y 'ls asseguro
que escepció de robá un duro
casi be tot ho he fet.

Quan á critich vaig posarme
sortí un altre á criticarme
dihent que no era imparcial:
per polítich varem pendrem,
al negoci varem vendrem,
y en fi, tot m' ha sortit mal.

Mentres visca en eixa terra, etc.

Ja no vull posarme á ofici;
ja no vull tenir desfici
en comprarne cap billet;
ni tampoch seguir carrera,
ni buscar en Pau ó en Pera
pera fer cap negociet.

Per res posarme á crítica
ni passarme á ser polítich
ni deixar res inventat,
puig que tot lo que 'm proposo
veig que 'm falta, m' indisposo...
veig qu' haig d' esser desgraciat.

Mentres visca en eixa terra, etc.

Degui naixe en mala lluna,
degué esser en nit bruna
quan vingui en lo mon aqueix,
puig d'ensá que hi so, qu'encare
no 'm conech pare ni mare,
ni parents... ni á mi mateix.

Mentres visca en eixa terra
veig que re 'm sortirà bé:
cercant pau, trobaré guerra;
cercant guerra, pau tindrè.

Joaquim COMABELLA

Y donchs, ¡quin dia s' ha de acaba
aquet desori de funcions liricas? Jo ja
estich que no puch dir faba ni pésol.
L' un dia funció en un teatro, l' altre dia
á l' altre; y l' altre á tots dos... caballers, jo no 'm puch
fer trossos, com ja 'ls tinch dit. Si fos cosa de poch més
ó ménos, faria com aquell andulús bandarra que no
tenia altre feyna que anar á passeig, y per saber cap
ahont tiraria, posat en lo portal de sa casa, se mullaba
lo dit ab saliva y estiraba lo bras y las enfilaba cap al
cantó d' ahont trigava més á secárselhi, porque aixis
tenia sempre l' ayre d' esquena. Jo no ho puch fer aixó,
perque si es bó en un puesto es millor en l' altre.

Diumenje, per exemple, anuncian l' *Aida* en lo Liceo.
No está mal. En Massini diu lo duo del tercer acte per-
fectament, y 'l duo del quart d' una manera tal, que
fins avuy no l' habiam sentit á ningú de una manera
tan acabada. Pero fillets, no més son duas pessas aixó,
perque 'l resto de l' obra, per part dels altres, no pot
anar pitjó; jo hi arribat á creure que en compte de do-
narnos la *Aida* nos donavan la *vuelta* (no 's creguin que
siga la del duro).

Aixis es que suspesant l' *Aida* y 'ls *Hugonots* me vaig
decidir per anar al Principal.

Lo dia del estreno ja anaren be los *Hugonots*, pero
francament, tot ab tot s' hi trobaren alguns taps. Lo
Stagno estava cecitat y nerviós, en Mateu una mica or-
gasmat ó embossat de gargamella, lo qual feu que en lo
septimino lo Stagno no pogués dar la nota aguda ab tot
lo brillo que acostuma; pero ve 'l diumenje, segona re-
presentació, y... ¡ah fillets de Deu! com surti l' ópera
no 's pot demanar més.

Tothom estava d' orga quan sortí Raul en lo primer
acte; se conegué que estava esmolat. En la romansa, en
compte de dir que havia trobat una dama que uns estu-
diants l' inquietaban y que ell la va lliurar de aquella
colla de brétols, semblava que deya: « Fassin lo favor
de escoltar y callar, y amaneixin las mans, que se 'ls ha
girat feyna per aplaudirnos, porque tots estém molt
armats. Y com de fet, cada pesa acabava ab espetech de
aplausos, com si diguessim á cada ninyol un tort.

En Mateu caracteriza lo veterano com no n' hi ha hagut
may cap á la milicia nacional ni estrangera, y cantá lo
pif paf desplegant tota la sanya que debia sentir un
soldat com ell contra 'l sant pare y las donas.

La Beloff fa un patje que 'l bisbe no 'n te cap que ni
com á guapo ni com á salat se li pugui posar á la vora,
y aixó que 'l bisbe de Barcelona ne te alguns que, afey-
tats de fresch, son molt guapets y tenen la sal andalusa.
Aquesta senyora hauria de dir á n' en Garcia que li des
un altre perruca, perque en temps de Carlos IX ningú
portava la ratlla partida al darrera.

La Cepeda representa una Valentina com may se n' ha
vist cap. La primera que vaig sentir era la célebre Julien
de Jean, y desde aquella las hi sentidas totas y cap es
comparable á la Valentina d' avuy. Es admirable com á
cantant y com á actriu. En lo segon acte expressa per-
fectament la dona ressentida que 's veu carbassajada de-
vant de tothom per l' home á qui ella estima. En lo ter-
cer, quan canta lo duo ab lo baix, se li veu l' ansia pera
salvar la vida de Raul. En l' acte quart diu un *Dio salve*
Raul com pocas vegadas recordém haber sentit una frase
igual en boca de una actriu.

En Mateu, en lo duo del tercer acte, está á la altura
del Bertran del *Roberto*.

Escuso dir que lo Stagno en lo septimino no te rival.
Diumenje doná una nota aguda, fresca y clara que va
drincá com una dobleta de cinch duros.

Lo duo del quart acte l' hi sentit aquellas trenta vega-
das, pero may com diumenje, porque 's pot dir que va
fer lo *va-y-tot*.

Y del mestre ¡qué 'n dirém?

Si comenzo á dir los efectes de color, lo brillo que
treu en Goula de la orquesta, la unitat ab que la porta
y de la manera magistral que du tota la ópera no acaba-
ria may.

Es la primera vegada que hi sentit aplaudir las massas
en lo primer acte dels *Hugonots*. Lo final del segon surt
tot lo ajustat que pot. Acabat lo tercer no hi ha espetech
de aplausos porque Meyerbeer ne té la culpa, pero al
final de la *conjura* lo teatro ve á baix. Se conmuehen
desde las jássaras de la encavallada fins á la terra del
fosso, desde la Rambla al carrer de Lancaster y desde
l' Ateneo al carrer de Trenta claus, totas las personas
grans y xicas, joves y vellas que 's troban allá dintre, y
fins aquells gats que passen per l' escena lo dia que se
estrena una comedia dolenta, están tots estarrufats sens
saber lo que 'ls passa.

¡Quin espetech de música y veus! ¡quins cops més
sechs! Vaja, no sé com s' ho fa.

Apa, Amigó, per la part que 't toca, siga la enhoraba-
na. Vetaquí porque fa dias que estás enragollat com si
haguessis vist lo llop; ara veig de que es, de esgarga-
mellarte ab lo coro; pero ja t' ho has cobrat ab aplausos.

Per acabar de una vegada. Va anar tan be, que 'ls ho-
mes que arrian los telons han dit á n' en Brugada que
si las obras han de anar aixis ya cal que 's busqui bastai-
xos que ells no están acostumats, ab 30 anys que son á la
casa, á tirar y arriar lo teló tretze vegadas seguidas des-
prés de un duo. Dit aixó ja no cal parlar del tal duo; ja
está dit tot.

Y no vulguin saber res més, que de tant d' anar al
teatro y després al café á disputar la jugadas vaig atras-
sat de són. Son dos quart de quatre de matinada apago
lo llum, tanco 'ls finestrns y... bon dia y bon' hora.

CONSUETA

UN BON DESITJ

Jo 't saludo, TRAMONTANA,
si bufant á tort y á dret
te 'n portas cap allá á l' África
y las deixas al Desert,
á tantas venals donotas
que per plassas y carrers,
per finestras y escaletas
fan senyas á jove y vell
perque s' entreguin al vici
perdenthi salut y bens;
y al empleat de la Hisenda
que renya al contribuent,
als qui cobran per la nómina
sense cumplir son deber;
als metjes, si es que receptin
perque 'l mal allargui més;
als advocats que entretenen
sols pe 'l seu profit los plets;
al qui roba á la segura,
al qui defrauda venent,
al qui manlleva y no torna,
al qui á totas horas ment,
al qui mitja setmanada
se juga anant al café;
y á las noyas que sols tenen
lo cap ple de pardalets;
als jovenets que festejan
no més que per matá 'l temps,
y al capellá que no doni
al qui va errat bon consell;
y al qui no vesteix al pobre
si 'l veu tremolant de fret;
y al qui nega la soldada
al afanyat jornalero...
Y acabaré de una volta,
per estalviar paper:
pots endürten, TRAMONTANA,
fins que no 's vegin may més,
á totas las sangoneras
que 'ns xuclan sanch y diners.

S. S.

—Senyor Tomás ¿que no va anar á sentir la serenata?

—¡Malviatje la serenata! ja l' hi dich jo que 'm van ben fastidiar!

—Y aixó?

—Res. Que va ser una nata que 'ns van donar al sere.

—¡Com vol dir!

—Home, que no va ferse.

—¡Que 'm conta!

—Lo que sent.

—¡Pero qué va succehir?

—Que... massa gent... massa entusiasme... massa ovació... massa escándol en una paraula, va privar de ferse.

—Y donchs cóm es que fentho las classes obreras no s' hagin volgut lluhir més!

—Pst... las classes obreras... ¿qué vol que li digui? hi ha molt que enrahonar tocant á 'n aixó.

—Home, espliquis.

—A mí m' ha contat, persona de representació entre las clases obreras, que aixó sols es organiat per uns quants que no saben com ferse veure ab l' escusa dels treballadors, y ho fan tot per fer soroll.

—Ja podria ser.

—Y que s' han ben lluhit los organizadors de la tal serenata. Anuncian y fan bombo per que hi vagi 'l públich á sentir-la, y volen ficarlo dintre d' un ou, com es la plassa de la Mercé, cosa que tothom veyá impossible méns ells, puig escassament hi cabian los executants. Arriba l' hora y ja me 'ls té anant buscant puesto per fer la serenata com qui busca la perduda. Y la gent cridava: ¡A la Rambla! ¡A la Rambla!

—A la Rambla volian que anessin á fer la serenata? ¿Com ho haguera sentit lo general!

—No, home; aixó es un crit totho que s' ha fet de moda.

—¡Ah!

—En fi, després de molts crits, xiulets, desmayos, sustos, empentas, gemechs y trepitjadas, se retiraren los coristas deixant al públich ab set pams de nas.

—Si que vaig fer be de no anarhi.

—No me 'n parli, per que encare estich cremat de pensarhi.

—Dispensi. Me 'm vaig, que tinch tart.

—Passiobé.

—Estiga bonet.

A Pinilla (Zamora) s' ha enfonzat la iglesia de Sant Martí, morinthe moltíssimas de las personas que en aquell moment debian estar encomanantse á Deu.

Vetaquí un camí segur per anar al cel, més directe que 'l del mateix pare Claret.

Es molt probable que a mí no m' hi arapin may en aquestos paranys, per més cel que s' hi guanyi.

Lo sindicat d' aficionats á la cassa y pesca ha presentat una exposició al Ajuntament demanant la supressió del sistema de donar la bola als gossos, substituintlo per altre medi més digne de la cultura de aquesta capital.

Entre altres cosas, exposa lo repugnant que es la vista de la agonía de la víctima de la bola.

Estem conformes: aixó y las professons del jubileu están de massa en tota població civilizada.

A Manresa han arribat una colla de frares missioners. Segons *La Montaña*, hi ha clero de sobras pera 'l consum de catolicisme de la ciutat, per que además dels capellans que actúan en aquellas iglesias, hi ha caputxins y jesuitas. Aixó fa sospitar al colega si 'ls tals missioners tindrán lo propòsit de posarse d' acort ab los cabecillas carlistas que en allí tant hi abundan.

En tractantse de certa classe de gent, sempre es cert alló de «pensa mal y no errarás.»

Tan mateix dissapte arriba en Pi y Margall, á n' aquí 's farà una arribada de primera.

LA TRAMONTANA saludará al honrat home públich ab un número extraordinari, que ja, ja.

—No es veritat, senyor Benet, que després de tot aquet soroll de músicas y óperas ara vindria be poder anar al Circo de Caballs de la plassa de Catalunya á ferse un tip de riure veient las plagasitats que fan los pallassos?

—No me 'n parli, home, ja voldria que fos avuy.

—Donchs ja pot espavilarse, per que demá mateix obran.

—Cregui que no hi faré falta. ¿Quins dias hi anirá vosté, que 'ns hi trobarem?

—Jo? ja se sab: cada dia.

—Donchs jo també.

Ha mort en Madrit á una edat molt avansada lo tristement célebre general Zapatero, home vulgar y antipatic, qual memoria durará entre 'ls barcelonins mentres hi hace un parent de las familias assessinadas en lo carrer de Barará y dels ignocents fills del poble fusellats en la Vireyna de Gracia, en la Rambla de Santa Mónica y tants altres punts, durant son mando en Catalunya.

A pesar del alt lloch oficial que ocupava, los seus enterro y funerals no han sigut molt conreguts.

Algunas honradas familias coneixem en Barcelona que segurament no ploraria la perduda de algun de sos individuos si 'l general Zapatero hagués mort trenta anys avans.

Lo pressupost municipal se presenta aquest any ab lo deficit corresponent, lo qual inspirá al senyor Cabot lo següent dilema: «O se aumentan los pagos ó 's suprimeixen una pila de serveys necessaris.»

Lo digne regidor de la minoría no ha estat acertat aquesta vegada. Si de lo que paga Barcelona no se 'n portés una part tan grossa la centralisació, y no 's toleressen privilegis á rectors, convents, mitras, seminaris y altres cosas, n' hi hauria de sobras, no solzament pera atendre á las necessitats actuals, sino pera fer una ciutat millor que la Jerusalem celestial.

—Diu qu' es tan llibre en Batista:

—Si, pero es llibre... cambista.

Aquells subjectes expulsats de Fransa que quan no van vestits d' home portan las mans á la butxaca del devantal, diu que acostuman á vestirse de paysá, y en semblant cas van acompanyats d' un bastó de burot.

Deuhen volerse captar las simpatías de 'n Batllori, ara que no es regidor ni emperador de la Creu Cuberta.

A Reus hi ha anat una colecció de fieras. ¿Que ha tornat de Madrit lo Quitxo?

La *Gaceta* publica un edicte del jutjat de Falset citant al famós *cura de Flix*.

¡Pobre angelet! Deurán volguerhi fer cárrechs per haber enviat alguna anima al cel.

La rossa es un raig de lluna y la morena de sol; jo vull llum de nit y dia y necessito las dos.

L' alcalde de Zalamea ha sigut invitat á las festas del centenari de Calderon.

¡Quina ganga! y tot per ser *tocayo* del protagonista de una obra del immortal poeta.

Si demá s' arribés á fer un centenari de Cervantes donat aquet precedent, se invitaria á tots los alcaldes de Espanya, per alló de

No rebuznaron en balde el uno y el otro alcalde.

A Torrelavega hi ha 'l pensament de construir una plassa de toros, y ab tanta activitat se ha pres la cosa, qu' es casi segur que 'l próxim istiu se podrá inaugurar.

¡Cosas de Espanya! ¿De altre manera anirian las obras si 's tractés d' edificar una escola!

Al imperi del Brasil s' hi ha fundat una Aociació de negres, — presidida per una senyora, també negra, y molt rica, — ab lo noble objecte de llibertar esclaus.

No l' hi faltará feyna.

UNA CONSECUCENCIA

Lo pobre d' en Massiá va robar ahir un pa; y al saberho un regidó lo feu dur á la presó.

Va quedarse en Senallons uns *irregulars* millons; y sabent aixó 'l govern no diu res enterament.

En aquí per més que digan qui roba poch lo castigán.

BARBERET DE REUS

EPIGRAMAS

Lo solter senyor Macari cap verge no sab trobá, quan més d' onze mil n' hi ha en un full del calendari.

Francisco LLENAS

—Molt content estava en Matas quan morí la seva dona...

—Per qué?

—Segons diu la Pona fins l' hi reyan las sabatas.

J. T. y P. T.

—¿Qué vol menjar per sopá?

—Biftech, avuy qu' es dijous.

—¿Si es divendres, sant cristia!

—Te rahó! ¿hem de dejuná?

Remenim un parell d' ous.

FORT-AL-BLANCH

CANTARELLAS

Son los pensamientos del home com la flor del pensamiento; neixen y creixen hermosos y luego 'ls asseca 'l vent.

L' amor es com las paraulas que 'ns donan gust ó torment; com las paraulas, l' amor no 's veu, pero en cambi 's sent.

No 't fies de las promesas no 't fies dels juraments; son paraulas que no pesan y se las emporta 'l vent.

N' es l' honor de las personas una copa de cristall, que 'l dia que cau á terra ja 's pot ben dir qu' es trencat.

A. SOLER V.

XARADA

Una noya qu' es total y además molt embustera, prima segona tercera in quatre tres d' en Pasqual, qu' es dos quinta quatre quinta de pits, y l' hi vol doná, puig que molt contenta está, una riquissima pinta.

TORTAMOLLA

GEROGLIFICH

Llobarro fa verola á llus

UN GIRONÍ

SOLUCIONS

À LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

XARADA : Ra-mo-na

GEROGLIFICH: Qui te paciència te ciencia

CORRESPONDENCIA

S. Roig. Algo anirá. Plagas de Barcelona. Es manó y lloch lo primer. Los epigramas arreglats aniran. P. R. Claragonat. Ho aprofitarem. Veurem d' arr- glar algo de Atsiam. Ruch. Nafrat. Aquesta setmana es flux tot. Lo del seu amic també. Será per un altre dia. Fugitius de San Boy. Noy, no se veix. J. T. y P. T. Iamoch no va. O. Seirab. No fia. J. C. E. Anirá 'l primer epigrama. Anónim Gironí. Home aquella revista arriba massa tart. Araevella. Un Ampurdanes. Son massa facilis.

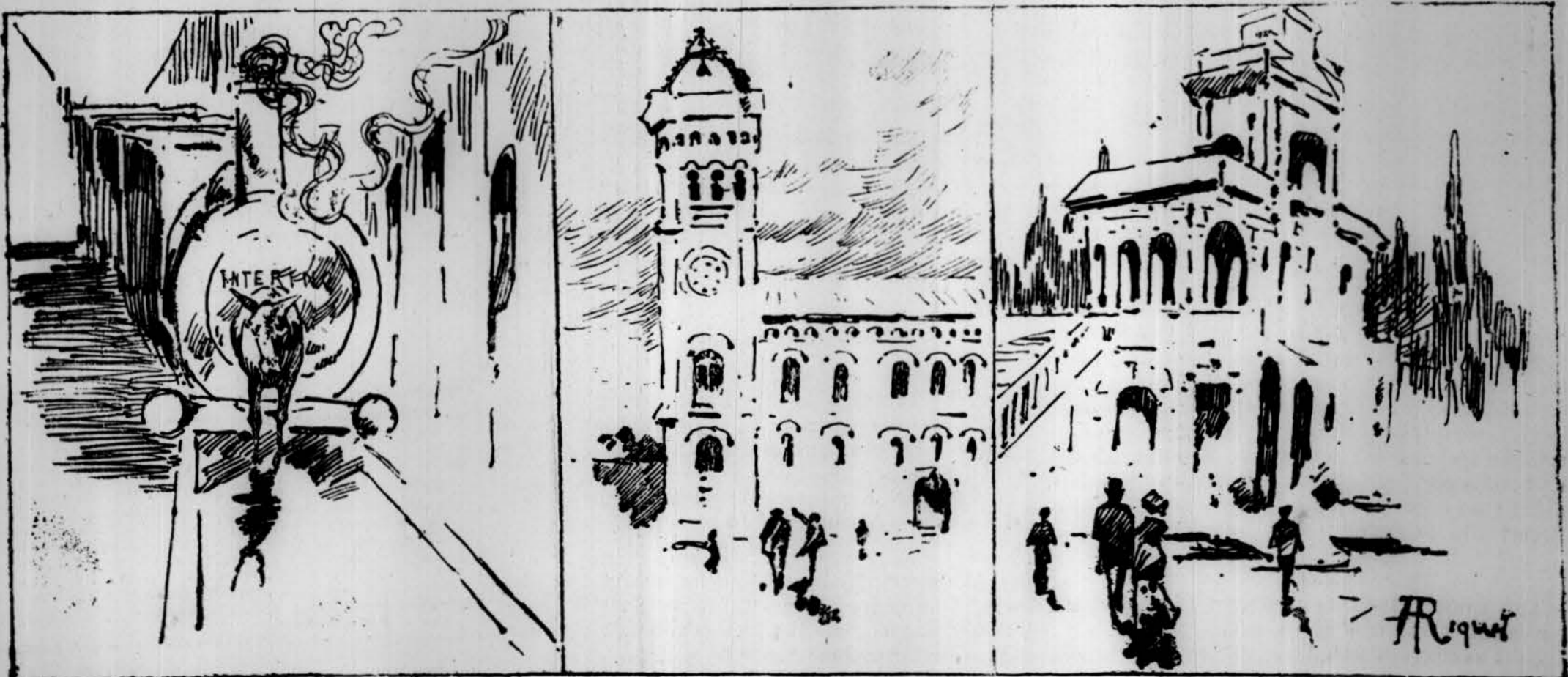
Per deu duros ensenyan al papa

Despullarán la Concepció y darán son grauá la negreta de Montserrat si'l papa ho vol

Ovació avans del embarch, en l' embarch y després del embarch

¡¡ Viva eza grazia ezpañola!!

Tan mateix passarà á nivell, pero diu que anirà al pas

Posan campanas (mentres que no posin faltas)

Ditxosa cascada y ditxosos ulls que la vegin acabada